

Pisc de gheață plutitor,
În mările polilor!
(aisbergul)

Cu flori și cu soare,
Cu ploi, cu ninsoare,
Trec toate pe rând,
Pletele albind.
(anotimpurile, anii)

Sunt surori, chiar gemene,
Dar nu vor să semene
Între ele nicidecum
Se stropesc cu alt parfum,
Hainele nu sunt la fel,
Au la deget alt inel.
Una-și pune haină verde,
Alta haina-ncet și-o pierde;
Una - haină colorată
Alta - alb imaculată
Una-i caldă; alta-i rece
Nimeni nu le întrece
Una păsările aduce
Alta - păsările alungă
Una ni se pare dulce
Alta ni se pare lungă.
(anotimpurile)

Am un pom. Deși e mare,
Numai patru ramuri are:
Una florile-nf lorește,
Alta fructele rodește,
Alta frunza-ngălbenește,
Alta prinde strai de-argint să țeasă.
(anul cu cele 4 anotimpuri)

Ochi de cer oglindit,
Ferit, în turn adânc adăpostit,
De toată lumea folosit.
(apa din fântână)

Oglinda cerului
În adăpostul pământului.
(apa în fântână)

Umbreluță albăstrea,
Începe lumea sub ea.
(cerul)

Am un brâu vărgat
De cer spânzurat.
(curcubeul)

Brâu arcuit, vărgat,
Splendid colorat,
Pe cer luminat.
(curcubeul)

Năframă vărgată
Peste mare-aruncată.
(curcubeul)

Sus pe cer s-a arătat
Un covor încovoiat!

(curcubeul)

Cine te-ngână
Și nu te superi?
(ecoul)

Îți vorbește
Și turcește,
Și-orice limbă nimereste.
(ecoul)

Murgul rage
În pârlouage,
Lelea-ngână
În grădină.
(ecoul)

Nu-l întrebi
Și îți răspunde
Cauți în jur
Și nu știi unde.
(ecoul)

Am un bour roșu:
Unde paște
Multă vreme
Se cunoaște.
(focul)

Armăsar aprig și roșu;
Dacă paște
Se cunoaște
Și pe unde se oprește
Iarba-un an nu mai crește.
(focul)

Cât de mic,
Dar noaptea tot se vede.
(focul)

Galben, roșu la culoare,
Licurici lasă să zboare!
(focul)

Unde doarme boul roșu,
Nu mai crește iarbă verde.
(focul)

Vântu-l stinge
Vântul îl încinge.
(focul)

Popa-n casă,
Pletele-i pe casă.
(focul și fumul)

Tatăl încă nu s-a născut,

Și copilul i-aleargă prin sat.
(focul și fumul)

Săgeata împăratului
Sparge casa dracului.
(fulgerul)

Un balaur roș, de pară,
A ieșit din nori afară!
(fulgerul)

Parc-ar fi niște petale,
Ori steluțe ce dansează
Norii le presară iarna
Și pe gene ți le-așază.
(fulgii de nea)

Ce trece prin pod
Și nu hodorogește?
(fumul)

E albastru, ba e sur;
Urcă-n aer binișor
Fără aripi sau motor.
(fumul)

În foc s-a născut,
De foc a fugit,

De foc despărțit,
lute a murit.
(fumul)

Nu e abur, nu e nor,
Dar la fel e de ușor!
(fumul)

Ori îi iarnă, ori îi vară,
Suie-n pod fără de scară.
(fumul)

Se suie moșul în pod
Fără scară,
Fără mâini
Și fără picioare.
(fumul)

Nu-i vulcan, să ți-neți minte,
Dar azvârle apă fierbinte!
(gheizerul)

Strugure nu-s,
nici piatră nu-s,
Însă cad din nori, de sus;
Florile eu nimicesc
La căldură mă topesc.
(grindina)

A venit baba din munți
Peste râuri făcând punți
Și a prins spunând povești
Flori de gheață la ferești.
(iarna)

Cine vine cu steluțe
Albe-n frunte
Dinspre munte?
(iarna)

Vine dinspre munte
Cu steluțe-n frunte,
Aspră și cărunță,
Totul înveșmântă.
(iarna)

Ce se rupe când îi spui numele?
(liniștea, tăcerea)

Cine știe o crăiasă
Toată noaptea luminoasă
Între stele locuiește
Oare cum se mai numește?
(luna)

E rotundă și bălaie,
Intră noaptea în odaie!
(luna)

O secere fără dinți
Pășește peste munți.
(luna)

Eu, oare, cum mă numesc?
Corcodușii-i înfloresc,
Curăț cerul tot de nori
Și-n poiene scot miori.
(luna aprilie)

Mi se spune și florar!
Peri și meri în floare-s iar,
Ca în toamnă când intrați
Fructe bune să mâncați!
(luna mai)

Eu sunt luna-aceea care,
Scoate ghiocei la soare,
Toporași și lăcrimioară
Bun venit iar, primăvară!
(luna martie)

Doisprezece frați aleargă
Anul cât este de lung;
Fug de zor prin lumea-ntreagă,
Niciodată nu se-ajung.
(Lunile anului)

Cin' se zbate zi și noapte,
De stânci veșnic se izbește
Și deloc nu obosește?

(marea)

Ce trece prin sat
Și câinii nu bat?
(negura)

De la mare pân' la munte
Picură stele mărunte.
(ninsoarea)

Grămezi de câlți,
Peste munți.
(norii)

Pe deasupra se arată
Munți de vată scărmată!
(norii)

Peste ape și pământ
Plutesc munți purtați de vânt!
(norii)

Pe sub razele de soare
Zboară peste câmp o floare.
(norul)

Trece monstrul marea
Cu părul alb ca sarea.
(norul)

Un burete uriaș
Șterge praful din oraș.
(norul)

la gândește-te și spune
Cine-i mai bogat în lume?
(pământul)

Între nori și-ntre pământ
Sfori de apă cad pe rând!
(ploaia)

Astăzi în grădina mea,
Am văzut după perdea,
Cum o zână frumușică,
Da iar viață la grădină.
Oare cine este? Oare?
(primăvara)

Călător ce merge-agale
Numai pe unde e vale!
(râul)

Dis de dimineață-n zori
Varsă lacrimi peste flori
Soarele s-a ridicat
Și pe loc el le-a uscat.
(roua)

Iat-o nu-i
Dacă nu-i
Nici eu n-o spui.
(scânteia)

Când apare el pe cer,
Stelele s-ascund și pier!
(soarele)

De pe cer o sită mare
Cerne pe pământ dogoare!
(soarele)

Măr de aur lucitor
De viață dătător.
(soarele)

Măr frumos și aurit,
Chiar din cer a răsărit.
Ziua întreagă strălucește
Și pământul încâlzește.
Cine e?
(soarele)

Cuie mici cu măciulie
Strălucesc pe cer o mie,
Dar când iese soarele
Fug de-și rup picioarele.
(stelele)

Nu spune nimic
Și-mi spui numele;
Cine-s?
(tăcerea, liniștea)

Ce e pe lume mai scurt și mai lung,
Mai încet și mai repede,
Mai disprețuit și mai regretat,
Mai prețuit și mai pierdut?
(timpul)

Ce trece pe dinaintea ochilor
Și nu-l poți vedea?
(timpul)

Trece nevăzut,
Re pede de necrezut,
Nu fuge, nu sare,
Rost mare în lume are.
(timpul)

Cine-aduce ploi mărunte,
Și nespuse de multe fructe?
(toamna)

Urlă lupul la hotară
Și s-aude-n altă țară.
(tunetul)

Ce merge pe apă și nu se udă?
(umbra)

Ce vezi și nu prinzi,
Merge pe apă și nu se udă
Și-oricât fugi de ea
Tot te va urma?
(umbra)

Cin' se ține de oricine
Numa-n zilele senine?
(umbra)

Fug de tine
Și tu musai după mine.
(umbra)

Care forță pribegită
Apa mării o agită?
(vântul)

Ce zboară pe sus
Și nu-l vezi?
(vântul)

Cine trece pe la poartă,
Și câinii nu îl latră?
(vântul)

Cin' se zbate zi și noapte
De stânci veșnic se izbește
Și deloc nu obosește?
(valul)

Urlu și mă învârtesc
Pe drumeți îi îngrozesc.
(viscolul)

Fuge fără de picioare
De n-o prinzi
Nici de-a călare.
(vremea)

Ce movilă e grozavă,
Că aruncă-n ceruri lavă?
(vulcanul)

Ca făina, alb se cerne,
Albă cergă ea așterne.
(zăpada)

Laptele gerului,
Sub streășina cerului.

(zăpada)

Moale, albă și pufoasă,
Pentru câmp e haină groasă.
(zăpada)

Nu-i făină, dar se cerne;
Nu-i covor, dar se așterne.
(zăpada)

Sunt albă și pufoasă,
Mă aștern pe străzi, pe case.
Bulgări moi eu fac din ea
Și un mare om de nea.
(zăpada)

Ce se micșorează pe măsură ce crește?
(ziua, luna, anul, viața)

Am o cloșcă,
C-o aripă neagră și una albă.
Cu cea neagră își adună puii,
Cu cea albă îi împrăștie.
(Ziua și noaptea)

Cine-i albă și neagră,
Caldă și rece,
Vine și trece?

(Ziua și noaptea)

Două fete-mi poartă salbă
Una-i neagră, alta-i albă.
Ne-ncetat se tot alungă
Și nu pot să se ajungă.
(Ziua și noaptea)

Sunt două surori în lume,
Neasemenea la nume:
Una-i albă, luminată,
Ș-alta neagră-ntunecată;
Se gonesc prin lumea lungă,
Și nu pot să se ajungă.
(ziua și noaptea)

Vaca neagră intră-n sat,
Toată lumea s-a culcat;
Vaca albă când sosește,
Toată lumea se trezește.
(ziua și noaptea)